

Sadece Sevgi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Haziran 2019

“Onca yoksulluk varken...”

Alıntı mahiyetinde bir cümle aslında hayatına kendi elleriyle son veren Romain Gary'nin başka bir isim kullanarak yayımladığı romanı ve henüz okumadığım bir kitap tıpkı binlerce kitap bana çapkınca göz kırparken ben yoksulluğun ne anlama geldiğini sorguluyorum yolum ne zamanki düşse hayat denen dehlize aslında hepten ait olduğum bir mecra lakin kalem eşlik etti mi kendimi harikalar dünyasında hissettiğim...

Sehven yenilmişliğin de bir mizansene eşlik ettiği ve safran sarısı düşler belki de düşüşler oysaki hayat nasıl da yolunda gözüküyor.

İçimde içermiş bir çocuk hayata ve küskün bir manivela ile kırıştırıyor gözlerini. Yaşım on var yok ve sezilerim daha devreye girmemiş ben sadece okul yolunda gidip gelmelerin mecburiyetine vakıfım bir de eksiksiz ödevlerimi yaptığım...

Henüz yaftalanmadığım... koca bir yalan işte.

Menevişlenen göğün çengelinde asılı benim arkadaşlarım adları ve soyadları hala dün gibi aklımda ne de olsa seferberlik henüz ilan etmediğim zamanlar...

Bir göğün temsilcisiyim bir de çiçeklerin. Ne koktuğumu bilmiyorum ama annem beni gül kokulum diye seviyor.

Adını çok sevdiğim ilkokul öğretmenim aslında her şeyini çok seviyorum o kadının hele ki kızdığı vakit yüzü al al ve yüksek sesle sınıfa duyduğu kızgınlığı dile getirirken daha da çok seviyorum oysaki kimse bana sevginin dersini vermediği elbette ailemi saymazsak.

Biz okuttuğu son sınıfız ve şunun şurasında üç beş ay kalmış emekliliğine.

Çok güzel bir kadın siyah saçları ile ıslık ıslık gözlerinde bazen acıya rast geldiğim ve içime sokmak istediğim ulvi bir varlık.

Nadiren kullanıyor bazı sıfatları; canım, güzelim ya da evladım, diye seslendiği az öğrenciden biriyim ve defterimin arkasına not alıyorum bana günde, haftada kaç kez bu güzel sözcüklerle seslendiğini ve ben çok sessizim. Kocaman bir yalan daha söylediğimi sanmayın hani ne de olsa kalemlerimi ve süslü püslü

silgilerimi dizmişken sıraya çene çalıyorum çok nadir olarak sıra arkadaşım. Sıra arkadaşım ve hayatta edindiğim ilk can dostum sonrası ile akla zarar.

Başka bir ilden sınıfımıza katılan bir kız öğrenci yine sınıfın düzenine intibak etmek adına vazifeye koyulan ve ilk icraatı sıra arkadaşımı çalmak oluyor ve derken saf değiştiriyor can dostum ve işte ilk hayal kırıklığım.

Deformasyona uğramamış henüz ruhum ve acısı içime çökse de sevmeyi ihmal ediyorum bu ihaneti tutanaklara geçirip de kendime başka bir sıra arkadaşı bulduğum daha doğrusu sınıf öğretmenimizin yanıma oturttuğu bir başka öğrenci.

Günleri saymıyorum o zamanlar ve kalori hesabı da yapmıyorum ve asla bilmiyorum argo sözcükleri ta ki sınıfın elebaşları yeni yeni reklamını yaparken küfür bazlı cümlelerde ben hala anlamaya çalışıp da kimi ne amaçla yaftaladıklarını yıllar sonra anlıyorum.

Ketum varlığım ve içimde bir nebze de olsa kötülük yok.

Zaman ilerlerken değişiyor bedenler, suretler ve kap kaçta uğrayan ruhlarımız.

Göğün limanına yanaşan sihirli bir gök gemisi ve dümende saklı sevgi ve sevginin de hâkimiyeti sadece Yaratanın nezdinde lakin anlama güçlüğü çektiğim daha doğrusu sevginin herkesin zaten içinde saklı olduğuna inandığım ve ben dualarımda buluşurken Rabbimle annemin öğrettikleri her gece dua okumadan uykuya dalamadığım bir de ödevlerimi tamamlayıp akşamdan okul çantamı hazırladığım.

Günler.

Seneler.

Belki bir asrı uğurlayıp yeni bir asra merhaba dediğimizi pek bir büyüttümüzde gözümüzde.

Konservede saklı zerzevat gibi asla bozulmuyoruz sözüm ona lakin son sevme tarihi geçen kim ise bizler tarafınca zehirleniyoruz.

Marmelat tadında her yeni başlangıç ve yeni ortamlar; yeni hayaller ve vazife edindiklerimiz.

Büyürken gözümüzde büyüttüğümüz insanların aslında nasıl da küçük olduğunu anlayıp bu sefer bir iç hesaplaşmasına düştüğümüz.

Yollar ve de... yürü yürü illa ki aşınan yollar ve ayak izlerimiz bir de ayak izini takip ettiklerimiz.

Sözcükler yoldan çıkan.

Sözcükler, bizler yoldan çıkmayalım diye.

Ve aşk... bir hurafe olduğuna vakıf oluyor insan illa ki.

Sevip de sevmeyi reddeden.

Sevilip de sevgiyi dostlukla çağrıştıran bir kabulleniş belki de.

Aşk denen ırkın muzdarip yolcuları.

Aşk denen kıtaya henüz ayak basmamışken.

Aşk denen yarımadaya düşüp de yanımıza almayı unuttuğumuz güven duygusu ve peşi sıra eşlik eden hayal kırıklığı.

Göğün bir terennüm armağan ettiği.

Sevginin bir buse kondurduğu alnımız.

Alnımız açık yüreğimiz pür-ü pak ve kutsal bedenlerimizi gözden sakınıp da aslında İlahi Aşka yelken açtığımız dünyanın son görmüş geçirmiş nesli ve hala masum kalabilmenin de mümkün olduğunu haykırırcasına seçtiğimiz yalnızlıkla sadece Rabbin vasıta olduğu bir denklem bilinmezi kaç ise bir o kadar denkleme ihtiyaç duyduğumuz ve sabit sayı elbette yaşımız ve yasımız...

Dünya gözüyle severken.

Mahşeri beklerken bilip bilmeden.

Sevgiyi arz edip talep etmeden de sevmeyi kolaylıkla kabullenmişken.

Ve çalıntı ruhlar ezkaza bir enkaza dönüşüp de sorumluluk başlığı altında öncelikle Yaratana ve kendimize hesap verdiğimiz...

Yorgun düşler.

Yangına düşmüş düşler.

Aşka düşmüş düşler.

Ve de gözden düşmüş...

Kibirli bir yas'ı ağırlarken kabul edip etmemek sadece bize kalmış biz her ne kadar kabul görmesek de yüreğimizde ağırladığımız o kadar çok insan ve güzellik var ki üstelik haberleri bile yok iken dualarımızda saklı tuttuğumuz...

Sevgi...

Hem acıtan hem de insanı Rabbine yakın kılan ve de kendine.

Sorup soruşturmadan ve bir meziyet iken sevgiye dair bu kutsal yolculuk elbet düze çıkacaktır her seven ibarede saklı olan o derin bakış açısı ve asla da sonlanmayan kalp gözü...

Yitip gitmeden zaman sevgiye de her zaman yer var yürekte üstelik sebepli sebepsiz ve asla da metazori olmayan bilakis taşan oluk oluk nihayetinde sevgiden ıslanan bir yası da göz ardı edip ereceğimiz noktaya da adım adım yaklaşırken...

Sevgiyle kalın.